

Sci-fi mese

Avagy a szén-alapú életforma és az ionvihar

Írta: Pál Kitti (kitti.pal@gmail.com)

Hol volt, hol nem volt, még az AE453 bolygón is túl, ahol a szarupikkelyes sertés orrával bolygatja a fák levedlett leveléből képezett réteget a föld felszínén, élt egyszer szimbiózisban a növényvilággal (persze csak a kloroplasztisszal rendelkezőkkel) egy szén-alapú életforma. Anyagi lehetőségeit tekintve meglehetősen korlátozva volt. Nyolc társával együtt élt, akikkel egyazon nevelőegység-páron osztoztak. Mondhatnánk, hogy halmozottan hátrányos helyzetűnek tekinthető volt, ám ezzel negatív diszkriminációban részesítenénk. Úgyhogy maradjunk annyiban, hogy életkörülményei kielégítőnek minősíthetők voltak. Elvégre az alapvető emberi szabadságjogai biztosítva voltak, sőt, a tanuláshoz való jogában sem korlátozták.

Ő volt HG59. Egy napon, mikor HG59 nevelőegységei már nem tudták biztosítani mind a kilenc apró szén-alapú életforma számára a megfelelő mennyiségű napi proteinmennyiséget, a hímnemű nevelőegység, HG58 odahívta magához HG59-et, és ezt mondta neki:

- Kérlek, raktározd el a memóriaegységemben az információkat, amiket most megosztok veled!- majd kihívta a főhangárba, hogy a többi értelemmel rendelkező halló receptoraival ne érzékelhesse az elhangzottakat.

- Követem az utasításaidat.

- Biztosítottuk a felnőtté válásodig az alapvető létszükségleteidet, de most már saját magadnak kell megszerezned a napi fehérjeadagodat. Nem áll módunkban egyébbel hozzájárulni életszínvonalad biztosításához, mint ez a pár darab vitamin és fehérjekapszula, no meg egy javaslat, amit még HG57 mondott nekem meglehetősen nagy gyakorisággal: „Sose nyomd meg a piros gombot!”

Így történt, hogy a pubertáskorát épp csak elhagyó HG59, feltétlen reflexszel és immunrendszerrel felvértezve elindult, hogy megkeresse a világban a szép és jó dolgokat, az élet értelmét és azt a valakit, akivel házassági szerződést köthet. Remélte, hogy némi alaptőke megszerzése után alapíthat egy Korlátolt Felelősségű Társaságot. Úgy vélte, hogy a Bika-boka-ficam-cukormentes-rágógumi piac még nem telített.

Csak emelgette lábait egymás után, ezzel elérve, hogy egyre távolabb és távolabb került a kiindulási ponttól. HG59 felettébb nagy szomorúságot érzett, amiért nem rendelkezik egy űrhajóval, amiben beépített hiperhajtómű van, akkor képes lenne megnyitni egy hipertérablakot, amin keresztül a jármű képes belépni a hipertérbe. Így sok időt takarítana meg, és mindamellett kényelmesebb is lenne, mint ez a rémesen egyszerű, és teljesen robottechnológia-mentes gyaloglás. Haladt tovább, és mikor látta, hogy még mindig messze van a következő lakótelepüléstől, megint gondolkozott magában, hogy bizony, ha már űrhajója nincs, legalább képes lehetne kihasználni a téridő görbületét, de ahhoz meg olyan ruhára lenne szüksége, ami nagy intenzitású mágneses teret hoz létre maga körül. Elhatározta, hogyha egyszer nem lesz ilyen halmozottan hátrányos helyzetű (persze ezt csak magában merte gondolni, mert ugye ez negatív diszkriminációnak minősül) akkor beszerez egyet.

Ahogy idegsejtjeit dolgozásra kényszerítette, hirtelen valami kizökkentette ebből a tevékenységéből. Nagyon úgy tűnt, hogy szegény HG59 nem elég, hogy

halmozottan hátrányos helyzetüként (ami ugye negatív diszkrimináció) kezdte el csökkenteni a levegő oxigéntartalmát, még egy rendkívül ritkán előforduló ionviharba is keveredett. Az ionvihar pedig nem kímélte. Felkapta, és elrepítette hetedhét olajmezőn is túlra, egy másik dimenzióba. Ebben a dimenzióban bizony minden egy fémből volt. Vörös színű volt olyan helyeken, ahol teljesen száraz levegőn maradt, nedves levegőn viszont zöld színű patina vonta be. Puha, jó áram és hővezető, jól nyújtható anyag volt. HG59-nek nagyon tetszett ez a világ, annak ellenére, hogy ennek az anyagnak vegyületei mérgezőek voltak és a fémek redukáló sorában a hidrogén mögött állt, ezért csak oxidáló savakban oldódott. Sétálgatott, átvágott egy patinás rézerdőn, és olyan szép hely tárult a szeme elé, mint még soha. Ott állt egy rézkastély. A rézkastély előtt pedig egy művészi megmunkált, rézből készült nőalakú protokoldroid. A droid tükörsima testén visszaverődő fény elkápráztatta HG59 szemét, és szívét. Odalépett a droidhoz.

- Üdvözltem, én HG59 vagyok, és messzi bolygóról érkeztem, sok fényévet átutaztam, így jutottam ide.

- Köszöntelek rézrégióban! A Nemesfém Konföderáció déli részén! A nevem Rézdroid, és a régió miniszterének vagyok a tulajdona.

- De hát, hogy lehetnél a tulajdona, az sértené az alapvető szabadságjogaidat!

- A készítőmtől vásárolt hét tevéért.

Egész délután cserélgették ismereteiket, és HG59 tényleg úgy érezte, hogy boldog lenne, ha az év összes napjainak minden órájában lévő másodperceket (azaz 31.536.000 másodpercet évente, szökőévben 31.622.400-at) Rézdroiddal tölthetne. A rézdroidnak is mindjárt megtetszett HG59, nem hiába volt az első széria, ami beépített érzelmi processzorral rendelkezett. Ebből kifolyólag így szólt HG59-hez:

- HG59, vásárolj meg engem a gazdámtól.

- Nekem nincs vagyonom, és a bankok ingatlan és kezes nélkül biztos csak nagyon magas THM-mel adnának kölcsönt. Sajnálom, de nem tehetem Rézdroid.

- Akkor szöktess meg, vigyél el engem innen.

- De az lopásnak minősülne, és akár a büntetés öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés is lehet.

- Akkor nincs szabadulásom. Pedig azt hinné a robot, hogy a XXXIV. Században már igazán mindenhol elterjedt az emancipáció.

- Sajnálom, de mennem kell Rézdroid, majd ha sok valutám (vagy devizám) lesz, ígérem, megszabadítalak. A Sidol legyen veled!

HG59 folytatta útját, áthaladt a sok patinás és patinátlan erdőkön, és közben azon gondolkozott, hogy Rézdroidban felfedezte a szépet, a gyönyörű csillogó felületek, és magas intelligencia kvóciénst. Ez a már kubista szobrászati remeknek beillő mesterséges értelemmel rendelkező tünemény rendelkezik két dologgal is, amire az emberek vágnak, az esztétikus szépséggel, és csavaros elmével. Megszöktethette volna Rézdroidot, de nem akart törvénytelen cselekedet általi boldogságot. Hitt benne, hogy nem kell letérnie a becsületesség útjáról az időperiódushoz nem kötött boldogság eléréséhez.

Sétálgatott, és sétálgatott, még mindig robottechnológia-mentesen. Aggasztotta, hogy kezd fogytán lenni a nevelőegységeitől kapott kapszuláknak, így már csak két napig fogja tudni biztosítani szervezetének a tápanyagot. Amely által lehetővé válik, hogy az képes legyen az önálló létezéséhez szükséges anyagcserét kivitelezni, és az önazonosságát meg tudja tartani a rá irányuló ingerhatások ellenére (vagyis biztosítsa a homeosztázisát), és még lehetővé tegye a növekedését is. Kilátástalannak érezte helyzetét, már arra gondolt, hogy szívesebben lenne egy prokarióta, még ha akkor nem is rendelkezne valódi sejtmaggal, és az örökítő anyaga

sem határolódna el külön maghártyával a sejtje többi részétől. Ám ekkor érkezett Réz Régió határához. Ezt onnan tudta biztosan, hogy látott egy hatalmas, ezüsttáblát, amire az volt írva:

„Üdvözet intergalaktikus vándor, most érkezted el a Réz Régió és Ezüst Régió közti határhoz.”

Ahogy HG59 végrehajtotta az emigrációt Ezüst Régióba, látta, hogy minden egy fehéren csillogó, jól nyújtható és hengerelhető nemesfémből tevődik össze. Ez a Régió, ha ez lehetséges még jobban tetszett HG59-nek, mint Réz Régió. Ez lehet, hogy azért volt, mert az ezüst kémiaiilag ellenálló, tiszta levegőben vagy vízben megtartja színét és csillogását, de a levegőben levő kén-hidrogén megfeketíti, mert ezüst-szulfid képződik a felületén. De lehet, hogy azért, mert az ezüst még a réznél is jobban vezeti az áramot. Ahogy sétált, megint csak egy kastélyt talált maga előtt, ami ezüsből épült. Az ablakán pedig egy csodálatos ezüst protokoldroid szegezte szenzorjait a világra. „Valószínű, hogy infra-reflexiós távolságmérés van beleépítve, és kollimátorás iránymeghatározással igazodik ki a világban.”- gondolta HG59. Lenyűgözte a robot művészi bonyolultsága, precízen összeállított hűtő- és fűtőrendszere, aminek a ventilátora kacéran villant elő a mellkasán lévő rácsos borítás alól. Már is elhalványult a Rézdroid szépsége beépített memóriaegységében, sőt, még a kívülről csatlakoztatható memória chipjében is. Pedig annak a winchesterét csak az igazán fontos dolgokkal terhelte.

Elhatározta, hogy őt is megszólítja:

- Üdvözetem, én HG59 vagyok, elektromágneses hullámok hátán érkeztem, messzi vidékről, bejártam Réz Régiót, de ilyen szépet még sose láttam.

- A turbulenciától óvjon az ég, kedves úrcowboy! A nevem Ezüstdroid, én vagyok az Ezüst Régió miniszterének akkreditációs menedzserre!

HG59 arra gondolt, hogy az Ezüstdroidot talán elvihetné magával, hogy boldogan éljenek. Az Ezüstdroid is mindjárt megszerette HG59-et. (meg ő már későbbi széria volt, mint Rézdroid, így szintén rendelkezett érzelmi processzorral).

- Ezüstdroid, mondj fel, és gyere velem, kössünk házassági szerződést!

- Sajnálom, de egyelőre nem tehetem, aláírtam tíz év hűségnyilatkozatot az Ezüst Régiói Főakkreditációs Hivatalban. Maradj itt velem, és éljünk itt, Ezüst Régióban együtt!

- Sajnos számomra nincs itt megfelelő élelem, itt minden Ezüsből van, ami elsősorban ékszerek, pénzermék, étkezészetek, edények készítésére alkalmas, de még másodsorban sem alkalmas emberi fogyasztásra. A testem nem tud belőle tápanyagot kinyerni, amit felszívhatna.

HG59 úgy érezte, hogy a szíve megszakad, ha most rögtön nem hagyja el a gyönyörűséges nemesfémlényt, akit winchestere már sose fog feledni. Így hát, az etikett összes szabályát áthágva, minden verbális, vagy nonverbális kommunikációs formát mellőzbe elfutott. Csak futott, és most sajnálta csak igazán, hogy nem képes a hiperúrugrásra. Meg sem állt, míg el nem hagyta Ezüst Régiót.

A határ elérésekor meglátta a legcsodálatosabb helyet, amit ember eddig láthatott. Az üdvözlő táblán ez állt:

„Köszöntünk Arany Régióban a Szaturnuszon innen és túl legszebb helyként számon tartott területen, Nemesfém Konföderáció központjában, a három hatalmi ág (arany ezüst és réz) székhelyén!”

Ez az ország olyan szép volt, hogy olyan melegség töltötte el HG59 testében a vér pumpálásáért felelős szervet, mint a feltalálót, amikor rájött, hogy a hő közléses tartósítás lényege, hogy magas hőmérsékleten a mikroorganizmusok fehérjei denaturálódnak. Az aranyat HG59 legjobb tudomása szerint meddő kőzetekből cianidokkal oldják ki lúgos közegben, ám itt mégis minden ebből a tiszta állapotban igen nyújtható, lágy fémből épült fel. A pompa és gazdagság mindent körülvelt. Áthaladt a mindenféle korrózióknak ellenálló erdön. Már kereste tekintetével Nemesfém Konföderáció központját, az Aranykastélyt. Nem is csalódott, az aranykastély háromszor akkora volt, mint az ezüst, és annyira gyönyörű, hogy ha eddig bánkódott Ezüstdroid miatt, azt örökre elfelejtette. Az aranykastélynak egy nőalakú aranydroid állt a kapujában, de olyan gyönyörű volt, hogy HG59 egészen biztos volt benne, hogy ha nem veszi le róla szemét, akkor rögvest belehal a pulzusa exponenciális emelkedésébe, de abban is biztos volt, hogy képtelen elvonni a tekintetét. Így arra gondolt, hogy korai halála előtt, még legalább megszólítja ezt a műszaki csodát.

- Üdvözltem az ember legcsodásabb alkotásának, akit egy tehetséges mester hozott létre, hogy üreges, izmos szervemet, mely ritmikus összehúzódásokkal pumpálja a vért, arra készítse, hogy Sztahanov módjára előre ledolgozza rövid életem alatt teljesítendő dobbanásait!

- Köszöntelek Arany Régióban, Nemesfém Konföderáció központjában, az aranykastély előtt, amely a legfőbb hatalmi és törvényhozó szervnek a székhelye. Aranydroid vagyok, Nemesfém Konföderációnak az intergalaktikus dandártábornoka.

- Kérlek, köss velem házassági szerződést!

- Sajnálom, de nincs a munkaköri leírásomban, hogy az előmenetelemhez házassági szerződéssel kell rendelkeznem.

- De ezt nem a ranglétrán való feljebbjutásodért tennéd, csak a saját kedvedért.

- Nekem nincs erre szükségem, kérlek, ne zavarj a feladatom teljesítésében.

Szegény HG59-et soha nem érzett fájdalom járta át, úgy érezte, hogy megtelnek a könnycsatornái. De aztán rájött, hogy boldogságát nem másban kell keresnie, önmagában kell megtalálnia. Meglátása szerint, hogy boldogságunk alapja a Maslow féle szükséglet-hierarchia. Tehát el kell érnie fiziológiai, biztonsági, kognitív, esztétikai sőt, önművelés szüségletei teljesítését. A teljes boldogsághoz még elismerésre, és valahova tartozásra, érzelmi viszonzására is szüksége lesz. Mindezt úgy kell biztosítani magának, hogy a többi szén (illetve fém) alapú életformát ne korlátozzon, sőt segítsen ugyanezek elérésében. Összegezve az elmondottakat, csak egy lehetőséget látott maga előtt, a teljes boldogság megvalósítására.

Indult a választásokon és abszolút többséget ért el a preferenciális szavazáson (53%-ot) ezt pedig kifogástalan erkölcsösségének, és remek piárfogásainak volt köszönhető. (pl.: ingyen Sídol osztogatás). Így lett HG59 a Nemesfém Konföderáció miniszterelnöke, és miután már nem számított halmozottan hátrányos helyzetűnek (ami ugye negatív diszkrimináció volt), és a Maslow által meghatározott igényei is rendben voltak, elrendelte egész Nemesfém Konföderációban a rabszolgák felszabadítását, és elment Rézdroidért, fehér űrszondáján, és elvitte magával az aranykastélyba. Rájött, hogy ő az, aki még hiányzik ahhoz, hogy maradéktalanul boldog lehessen. Mert lehet, hogy Aranydroid és Ezüstdroid szebbek voltak, és ez rövid ideig érzelmi hullámszórását eredményezte, de Rézdroiddal sokkal jobban érezte magát.

HG59 népével együtt munkálkodott, hogy fenn tartsák Nemesfém Konföderációban a békét, rendet, szépséget, és a fehérje és vitamin mellett a gazdaságos light margarin kapszulák importálását (ami a legkedvesebb csemegéjének

számított). Végül pedig és nem utolsó sorban, hősünk beszerzett egy ruhát, ami intenzív mágneses teret hoz létre, hogy kihasználhassa a téridő görbületét.

Ebben az eufórikus állapotban sétálgatott HG59, amikor jött szembe egy vegyes-kereskedelmi mozgó egység, vásárolt tőle egy multi funkciós fehérjekapszula-adagolóval egybeépített interkommunikátort. Felfedezett az oldalán egy apró piros gombot. „Vajon mire lehet jó ez?”- kérdezte magától. Majd élete legkevésbé megfontolt döntéseként megnyomta. És akkor küldte a jelet, immár túlságosan későn a winchestere, hogy emlékeztesse HG58 szavaira „Sose nyomd meg a piros gombot”. Az interkommunikátor elkezdett remegni a kezében, majd azon kapta magát, hogy megint egy ionvihar van kialakulófélben körülötte. A menekülésre semmi esély nem volt. A vihar teleportálta, és megint egy ismeretlen helyen találta magát, nem maradt semmije, persze a winchesterében elraktározott emlékeken kívül. Nagyon dühös volt önnön botorsága miatt. „De nincs mit tenni, ez a létezésünk fő mechanizmusa. Mikor minden helyreáll, hirtelen jön egy ionvihar, és elsöpri. De a feladatunk, hogy emelt fővel újrakezdjük az egészet, akár előlről is. Ez saját érdekünk, és másoké.”- gondolta magában HG59. Felnézett az égre, pont fölötte repült el egy óriási, kék szárnyú csiga egy klaviatúrával az oldalán. HG59 elmosolyodott, majd függőleges helyzetbe hozta magát, miközben a levegőben elosztatott finomszemcsés szilárd vagy folyékony halmazállapotú anyagok körüllejték. Majd elindult, hogy újra felépítsen a semmiből mindent. (Végülis a világmindenség is a semmiből lett...)